

Ujéti vrabec.

(Svobodno iz nemščine po Bürgerji.)

o hó! Nu, vrabec, dober dán!
 Kosmáta kapa, zdaj si vgnán!
 Ne vidiš? V izbo si zaprt!
 Le sili vènkaj v senéni vrt!
 Iz kóta létaj naglo v kót,
 Po óknih tolei tam in tód!
 Če kljun razbiješ in glavó,
 Prišél si vender mi v rokó!
 Poslušaj me, predrzni ptič!
 Gospód sem jaz, tí nísí nič,
 Pa ako vrabcem slavno znán
 Ključár si bil in sam župán!
 Z udarcem prvim te zdrobím!
 Kogá za tó se kaj bojím?
 Oskubem te, zavijem vrát,
 Ker tí si stare mére tát!
 Ne véš, kakó si črésnje král,
 Po zrélem prósi ščebetál?
 In če pokličem: „kúžek, ná!“
 Želján je tvojega mesá.
 A če usmiljen býti hčem,
 Nožice *) primem in odprém.
 Ter ž njimi — nič ne bodi húd! —
 Odstrižem répek in perút!
 Ahà, za stari pòtlej gréh
 Skakúcaj le prašán po tléh:
 Pod mizo pójdeš in pod klóp.
 Doklèr ne sné te mačji zób. —
 Kakó ta stvar se tebi zdí?
 A človek sem, ne bój se tí!
 Zatòrej svòbodo tí dám,
 Da bodeš védno pómnél sám
 In vrabcem vsem oznánjal ràd,
 Da svòboda je zlát zaklád.
 Devòlj po sóbi sem lovíl,
 Devòlj te plášil in podíl;
 Spet ókno ti odpíram zdáj,
 Le smúkní hitro v zèlen gùj!

E. B.

— * —

*) Nožice, nožic, f. plur. škarje, die Schere.